

Randers Amtsavis

Udgivet 10. marts 2007 kl. 00:01 - Senest opdateret 10. marts 2007 11:29

Forfatterspire på rette spor

Henriette E. Møller, der stammer fra Randers nordby, **ROMANDEBUTERER PÅ GYLDENDAL** med "Jelne" og historien om en ung kvinde, der jagter fortiden for at finde sandheden.

Af Lisbeth Stryhn
list@amtsavisen.dk

Noget af det, der slår en, når man har læst Henriette E. Møllers debutroman "Jelne" er: Modenhed og indsigt. Hun må have en gevaldig indsigt i livet, når hun så stilsikkert kan beskrive ensomhedens anatomi. Flot klaret, når man kun lige er fyldt 30.

For det er ensomhed, der driver titelpersonen Jelne i den roman, hvor den 27-årige Jenny, kaldet Jenle, rykker sig selv tilbage til barndommen. Der, hvor det hele startede.

Næste spørgsmål, der melder sig, er, hvordan en 30-årig overhovedet kan have kendskab til "Vildandens sang", til "I en sal på hospialet" og andre tårevædede 50'er-sange, som ofte blev spillet i Giro 413 flere årtier tilbage.

Er hun da en gammelklog størrelse eller en gammel ung?

Næh. Egentlig ikke. Umiddelbart matcher hun sin aldersklasse. Lever et liv med kæresten Lars i en lejlighed i Ørestaden. Prøver på at gøre sig klar til at skrive speciale i it og formidling på DTU. Tjener til dagen og vejen, fordi SU'en er sluppet op, som digital assistent på avisen Urban. Desuden er der også gjort forstadier til at skrive endnu en roman nu, hvor det er gået så godt med "Jelne". Den har trukket en række fine anmelderord i sit kølvand.

Lidt den omvendte situation, da hun gik på forfatterskolen, hvor der var rigtig meget kritik - og lidt ros.

- Men der lærte jeg, at jeg har mit eget sprog, siger Henriette E. Møller, der er født og opvokset i Randers. I nordbyen.

Hun har til og med 10. klasse gået på Nyvangsskolen og er student fra Randers Statskole.

Læsehest

Det lå ikke i kortene, at hun skulle være forfatter. Slet ikke. Men familien, især hendes mor, har altid været glad for bøger. Og Henriette slugte da også alt, hvad hun kunne få fat i på biblioteket.

- Vi boede mor, far og fire piger i en to og en halv'er. Så der var ikke meget plads. Jeg tror nok, det var derfor, jeg kom til at læse så meget. Så kunne jeg lige så stille lukke mig ind i mit eget univers, siger Henriette Møller, der er næstsids i søkendeflokken.

Efter studentereksamen har hun arbejdet hist og pist. Været som så mange andre en tur i London og arbejdet på hotel, ligesom hun i øvrigt i en periode har arbejdet på Hotel Randers. Hun har vasket trapper på Århusvej, ekspederet film fra Sloths Video i Markedsgade, hvor Blå Kors nu er rykket ind, samt stået bag disken i SuperTips i Vestergade.

Egentlig startede hun på litteraturstudiet på Aarhus Universitet. Hun har en bachelor i litteraturvidenskab, men skrivekløen har tvunget hende om på den anden side af bordet.

I stedet for at analysere andres tekster, er ambitionen at skrive dem selv.

- Det var, da jeg kom på Testrup Højskole i 1999, det hele for alvor startede. Her fik jeg afløb for at skrive. Jeg fandt et sprog, der kunne bære fiktionen.

I 2000 søgte hun ind på Forfatterskolen og blev til sin store overraskelse optaget.

- Det kom bag på mig, at der er så meget sprog. At ordene bare pøsede ud af mig. Og jeg fandt med tiden ud af, at sprog ikke bliver brugt op, selvom man er storforbruger af det.

Efterhånden stod det mere og mere klart, at Henriette selv skulle forsøge sig med andet og mere end tilfældigt valgte artikler. Hun skulle skrive en roman, selvom hun egentlig syntes, at det er en håbløs opgave at slå sig på forfattergerningen.

- Jeg har også prøvet at lade være. Men kan ikke.

En glædens dag

Hun glemmer aldrig den dag, hun fik beskeden fra Gyldendal.

Hun var på arbejde på Urban. Ringede sammen med kæresten, der kunne fortælle, at der lå et brev fra Gyldendal derhjemme. Samtidig røg der en besked ind på telefonsvareren fra den litterære redaktør på forlaget. Altså dobbeltmelding.

- Jeg var forberedt på afslag. Men de tog jo manuskriptet. Et fantastisk øjeblik. Tårerne trillede.

Hun var pludselig kommet i selskab med veletablerede forfattere som Elsebeth Egholm og Hanne-Vibeke Holst. Naturligvis var hun nervøs, da hun første gang skulle til møde på den berømte adresse, Klareboderne 3, København, for at aftale nærmere om romanen og udgivelsen på landets største forlag.

Det var en drøm, der gik i opfyldelse. Men samtidig en vished for, at hun var kommet ind på det rigtige spor. At skrive.

Og det gik godt med "Jelne" - både forlag og anmeldere har vendt tommelen opad.

- Nu kan jeg lægge den bag mig. Har det lidt lige som forældre må have det første gang, de følger deres barn i vuggestue.

Henriette E. Møller arbejdede i en periode på Hotel Randers, inden hun for alvor fik fat i skriveriet og romanen "Jelne". Foto:Richard Sylvestersen

plus ARTIKLER

- [Masser af anmelder-rosen](#)
- [Otte runde spørgsmål](#)

KLINIK FOR FODTERAPI
Vestergade 8 · 8900 Randers

v/ statsaut. fodterapeuter
ANNE DORTHE SVENDSEN og KARINA MIKKELSEN
Tlf. 86 40 60 44

GAVEKORT UDSTEDES! Også behandling i eget hjem!

Har du er godt tip til

redaktionen, så skriv det her.

Dit navn:
Din e-mail:
Dit tip:
Evt. tlfnr:

Send

Du kan også sende en [e-mail](#) eller en SMS / MMS med ordet "tipos" efterfulgt af din besked til 1231.

Jelne i Kristrup

Henriettes roman handler om pigen Jelne, der måtte tilbage til sin barndom for at finde ud af sit liv.

Vi møder hende første gang i en lejlighed på Nørregade i København, hvor hun hælder en masse fotografier ud af vinduet.

Det er minder og et fire-årigt samliv med kæresten Kasper, der ryger ud. Han har nemlig slået op med hende til fordel for en anden. Lejligheden var hans. Så Jelne skal ud. De skal aldrig mere være sammen. Alligevel ikke have børn. Alligevel ikke giftes. Eller som Henriette Møller kort og godt præciserer: "Så let kan et menneskes nederlag fortælles: Hendes kæreste er blevet forelsket i en anden pige".

En hændelse, som de fleste mennesker kan forholde sig til. Den er livsnær. Vi har alle sammen prøvet det eller vil komme til at prøve det.

- Men jeg skulle også have Jelne til at blive alene, hvis hun skulle følge de spor, jeg havde sat mig for.

- Hun skulle finde sig selv, men måtte en omvej til Møn og Randers først.

Jelne tager toget til Møn og opsøger den kro, hvor hendes mor arbejdede. Moderen omkom ved en soloulykke, da Jelne var syv. Morfaderen fra Kristrup henter Jelne hjem til Randers, hvor hun tilbringer sin barndom og ungdom. Morfaderen dør, da hun er 19. Og hun tager til København.

Mormoderen begik i sin tid selvmord. Morfaderen havde således oplevet to svære tab, at miste både kone og datter. Trods morfaderens særheder opstår der et varmt forhold mellem ham og barnebarnet.

To ensomme personer, hvis vigtigste opgave i livet er at passe på hinanden.

Jelne dykker ned i sin tidlige barndom til livet sammen med moderen, der lod pigen sove alene, mens hun selv festede på kroen og var festens midtpunkt. Lys og let. Munter og glad. Spørgsmålet er, om hun lige som sin mor begik selvmord. Det er den jagt, Jelne tuner ind på, da hun vægler at tage toget til Møn.

At sætte sine spor

Det, der især har interesseret Henriette Møller, er, om man kan leve et liv uden at sætte sig spor.

Og nej. Det kan man ikke.

Hun ved fra sit eget liv, at man ikke bare sætter sig fysiske spor. For fire år siden mistede hun sin far.

- Det var et tab, der var svært at forstå. Og det satte for alvor tankerne i gang om, at mennesker sætter sig spor.

"Jelne" er på ingen måde en nøgleroman. Det er ren fiktion. Men grundstenen, tanken om at sætte sig spor, er eviggyldig. Det samme er jagten på egen identitet og ståsted i livet. Det er i al sin enkelthed, hvad "Jelne" handler om.

Men vi skal også lige have ensomheds-problematikken med. For det er ikke bare grebet ud i luften, at romanen hedder "Jelne".

Det var nemlig det navn, den ensomme morfar gav sit barnebarn, som var døbt Jenny. En jysk variant af at være alene. Det er både Jelne og morfar.

[PRINT](#) | [SEND ARTIKEL](#) | Udgivet 10. marts 2007